

hvad dermed er beslægtet, ikke bør regnes med hertil, og man saa er kommet til det Resultat, at Lønningerne efter den Beregning bliver 14 pCt. for høje, er der formentlig Grund til at sige, at det er noget ganske andet end det, vi tænkte os, Forholdet bliver da et helt andet, end vi havde forudsat, vi ser anderledes paa Orlogsværftets Arbejderes Lønninger end Ministeren, og vi kan ikke stemme for det Forslag, som den højtærede Minister har stillet, men vi maa stemme for Mindretallets. Det, synes jeg, er den rigtige Vej at gaa, thi jeg kan ikke se, at det er en Retfærdigheds-handling, som den højtærede Minister her foretager.

Det forekommer mig ogsaa, at naar Marinen eller Ministeren forelægger Orlogsværftets Sager her, søger man at skjule, at der er Lønninger, der er højere end Orlogsværftets. Man trækker dem frem, som er lig med eller daarligere. Ministeren nævnede saaledes i Dag Arbejdstiden paa forskellige Orlogsværfter i Nabolandene. Jeg vil dertil sige, hvis Arbejdstiden i Marinen havde været 9 Timer, havde det været en Sag for sig, saa havde vi neppe nu talt om Arbejdstidens Forlængelse eller Forkortelse, fordi denne Tid harmonerer paa det nærmeste med Arbejdstiden gennemsnitlig i København i Øjeblikket. Ved Industritællingen i 1906 viste det sig, at Arbejdstiden var 9,4 Timer, og i Øjeblikket er den neppe over 9 Timer, snarere under. Men den højtærede Minister glemte, da han talte om Orlogsværftets Arbejderes Arbejdstid i de forskellige Lande, England. Der har man i mange Aar haft 8 Timer. Her har man ogsaa i mange Aar haft det, ikke af Hensyn til Arbejderne, som der staar i Skrivelserne — det er ogsaa ganske rigtigt —, men paa Grund af Forholdene i det hele. Men nu da man ellers nærmer sig den Arbejdstid, gaar Ministeren den modsatte Vej og forlænger Arbejdstiden. Det ser for mig ikke godt ud. Den højtærede Minister har neppe gjort sig det klart, hvad det betyder at forlænge Arbejdstiden. Ændringsforslaget her har for mig Karakteren af at være et Kontorforslag. Man sidder og skriver uden Føling med det virkelige Liv, man skriver: Nu skal det være saadan og saadan, de Mennesker aner ikke deres eget Vel, men vi alene vide; vi fastslaar, at nu skal Arbejdstiden forlænges med 1 Time, det tjener de Folk bedst. Jeg siger, den højtærede Minister tager fejl, naar han ræsonnerer saaledes, han tager fuldstændig fejl. Man vil forlænge Arbejdstiden med 1 Time, man vil give de Folk

kun ½ Time Middag. Jeg spørger dette Tings Medlemmer, hvoraf der er ikke saa faa, der tidligere har været vante til haardt legemligt Arbejde, hvad de mener om at staa og løfte paa Jernplader, slaa med en Hammer eller lignende strengt Arbejde, som det mangen Gang er paa Orlogsværftet, og saa nøjes med en halv Times Middagstid. Tror De, man kan det? Ja, naar man skal, maa man nøjes med den halve Time. Hvad der sker efter den halve Time, ved jeg ikke, for Menneskene er ikke udhvilede. Enten faar Orlogsværftet mindre Arbejde, eller ogsaa — hvad der er meget værre — sker der Ulykker. For det er en kendt Sag, at de fleste Ulykker i Fabrikker sker op imod Arbejdstidens Slutning. Jo mere trætte Menneskene er, jo mere de mangler Hvile, des mere er de udsatte for Ulykker. Jeg forstaa derfor ikke, at Ministeren har villet forelægge et saadant Forslag, der i den Grad er stridende mod meget andet, han har at gøre med i Øjeblikket. Jeg synes, han skulde have gjort det, som vi andre i hans egen Interesse har raadet ham til, han skulde have forhandlet med Arbejderne. Han har erklæret, at der ikke var noget at forhandle om. Han har selv lavet Forslaget og fremlagt det for Tinget, og vil have os til at vedtage det. Jeg siger: Gør det ikke, vedtag det ikke. De tjener ikke Ministeren ved at vedtage det! For Ministeren har her ikke forstaaet sit eget Vel, og han mener, han forstaaer Arbejdernes Vel bedre end de selv. Han forstaaer ikke sit eget Vel, for der vil, hvis dette Forslag vedtages, opstaa mange Stridigheder — det garanterer jeg for paa Forhaand. Det bliver umuligt for Regeringen at gennemføre noget i denne Retning uden at faa et evigt Spektakel paa den Arbejdsplads, hvor der helst skulde være Ro, og hvor der kan blive det igennem adskillige Aar, hvis Ministeren vil gaa med til Mindretallets Ændringsforslag.

Det var den større Sag, jeg vilde omtale. Jeg har saa tilbage at omtale et enkelt lille Spørgsmaal — ja, det er ikke lille for de Folk, det drejer sig om, men sammenlignet med det andet er det lille. I 1910 vedtog vi en Lov om Lønninger ved Søværnet, og i denne Lov blev der fastsat en Løn af 924 Kr. for en Overfyrbøder. Jeg tillod mig den Gang ligesom nu at protestere mod et saadant Unsin, at man vilde fastsætte en Løn for en Overfyrbøder lavere end den, en almindelig Fyrbøder tjener. Sagen blev afgjort politisk, som det synes, at den Slags Sager skal. Man stemte selvfølgelig for den meningsløse Løn-